

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **S.**, nar. X. v S., naposledy bytom v zahraničí obec Chak 86, S., t. č. PT R. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-94-19/PO-Ž/2008 zo dňa 26. marca 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Sz 16/2008-29 zo dňa 24. októbra 2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Sz 16/2008-29 zo dňa 24. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-94-19/PO-Ž/2008 zo dňa 26. marca 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle)

navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Pakistanu.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu je vecne správne a v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle. Podľa krajského súdu odporca správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa za neopodstatnenú, keď dôvod, pre ktorý žiadal udeliť azyl (odvolávajúc sa na dôvody, ktoré uvádzal v predchádzajúcich troch azylových konaniach, a to obava o svoj život pred študentmi z Government College v Sagodhe, údajne spolupracujúcimi s politickou stranou Pakistan Muslim League-Quaid-e-Azam, ktorí mali v roku 2002 zabiť nožom jeho brata a v roku 2003 otca) považoval za neopodstatnený z hľadiska relevantných dôvodov pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval dôvody navrhovateľa za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jeho návratu do Pakistanu. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovanie nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený

krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Poukázal na to, že vyslovenie toho, že v zmysle ustanovenia § 58 zákona o pobyte cudzincov sa naňho nevzťahuje zákaz vyhostenia, nie je príkazom na jeho vyhostenie, je iba vyslovením možnosti vyhostenia a je vecou príslušného správneho organu, či k použitiu tohto inštitútu pristúpi.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Krajskému súdu vyčítal, že jeho odôvodnenie rozsudku neobsahuje dostatočné dôvody, je stručné, všeobecné a nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nie je možné jednoznačne určiť na základe akých dôkazov posúdil krajský súd rozhodnutie odporcu ako vecne správne a dôvody jeho žiadosti ako neopodstatnené.

Odporcovi vyčítal, že, že mu azyl neudelil, hoci zistil, že sa dôvodne obával o svoj život, a to pre politické presvedčenie sympatizantov strany PML-Q a s ňou spolupracujúcej teroristickej skupiny študentov Goveemmt College. Uviedol, že hoci podal trestné oznámenie a o všetkých súvislostiach vypovedal, štátne orgány mu neposkytli ochranu.

Poukázal na to, že hoci sám nevykonával žiadne politické aktivity, útočníci ho kvalifikujú ako ich odporcu. Otec i brat boli politicky aktívni, a preto zrejme museli zomrieť, on sa nemohol bezdôvodne domnievať, že ho nebudú prenasledovať ďalej. Následne po zavraždení brata a otca mu telefonovali neznámi ľudia a vyhrážali sa mu, že ho zabijú. Tieto vyhrážky bol nahlásiť na políciu. Z dôvodu obavy o svoj život rozhodol sa krajinu pôvodu opustiť.

K argumentom odporcu, že sa nesťažoval na nečinnosť polície v súvislosti s vyhrázaním sa jeho osobe, uviedol, že pakistanská polícia je skorumpovaná a nedokáže objektívne chrániť záujmy a práva obyvateľov Pakistanu. V tejto súvislosti poukázal na správu MV VB o krajine pôvodu, v ktorej sa uvádza, že pakistanská polícia nie je obyvateľmi tejto krajiny vnímaná ako ich priateľ alebo ochranca, vo všeobecnosti jej obyvatelia nedôverujú a majú pred políciou strach, a to vzhľadom na to, že používa nezákonný postup, zavražďovanie a vydieranie.

K argumentom odporcu, že nevyužil vnútorné presídlenie uviedol, že presídlenie v rámci krajiny nebolo možné, z finančných dôvodov. O poskytnutie finančných prostriedkov na vycestovanie z krajiny požiadal svojho strýka.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval argumenty, pre ktoré navrhovateľovi neudelil azyl, doplnkovú ochranu a rozhodol o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Zdôraznil, že sa jedná v danom prípade o štvrtú žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu, pričom rozhodujúce pri posúdení poslednej žiadosti bolo to, že navrhovateľovi, vzhľadom na jeho osobu, apolitickosť a neexistenciu problémov so štátnymi orgánmi nehrozilo také nebezpečenstvo, ktoré by u neho mohlo vyvolať oprávnené obavy z prenasledovania v zmysle zákona o azyle.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. februára 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného od 1.1.2008 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods.1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods.1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného od 1.1.2008) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo

ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že u neho neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

K navrhovateľom uplatnenej odvolacej námietke, že odporca ako aj krajský súd síce správne zistili skutkový stav potrebný pre posúdenie veci, ale napriek tomu súd nesprávne rozhodol, pričom krajskému súdu vyčítal, že jeho rozhodnutie trpí vadami, nakoľko neobsahuje dostatočné dôvody, vyčítal mu stručnosť, všeobecnosť a z toho dôvodu namietal jeho nepreskúmateľnosť, považuje odvolací súd za dôležité poukázať na to, že rozsudok krajského súdu má všetky zákonom predpokladané náležitosti, je v ňom vymedzený predmet konania i hľadiská, z ktorých bolo správne rozhodnutie skúmané, je stručne popísaný rozhodný skutkový stav a právne závery z neho vyplývajúce, pričom výrok súdu má v dôvodoch oporu. V rozsudku je jasne a zrozumiteľne uvedené ako súd o opravnom prostriedku rozhodol a z akých dôvodov a ako sa vysporiadal s námietkami navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, pričom uvedené námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. K námietkam navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom napriek správne zistenému stavu veci, odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií zo Správy o praktikách v oblasti ľudských práv v krajine vydané Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 25.2.2004 a 6.3.2007, z informácií MU-38-1,4,9/ODZS-2007, z vybraných častí Súhrnných teritoriálnych informácií z 19.9.2007 uverejnených na internetovej stránke www.businessinfo.cz, z informácií Encarta Reference Library 2007 a z informácie SITA- „Pakistanská opozícia sa dohodla na vláde“, vydané 9.3.2008), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľ do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 11.3.2008 navrhovateľ uviedol, že sa pridrižiava dôvodov, ktoré uvádzal v predchádzajúcich troch azylových konaniach. Dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bol strach o život potom, ako sa mu po vražde brata v roku 2002 (bol zabitý nožom spolužiakmi zo školy a následne po vražde otca takisto študentmi z bratovej školy, sa mu niekto telefonicky vyhrážal, že ho zabije. Jeho matka začala byť psychicky chorá, tak zavolať strýka, ktorý mu vybavil vycestovanie z krajiny. Na otázku odporcu, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, navrhovateľ uviedol, že sa obáva zabitia vrahmi brata. Na doplňujúcu otázku, či si myslí, že jeho obava je opodstatnená, keď od smrti brata uplynulo 6 rokov, navrhovateľ uviedol, že v krajine sú stále nepokoje a teraz sú pri moci ľudia PPP.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR. V tejto súvislosti odporca poukázal na to, že podľa vyjadrenia navrhovateľa, navrhovateľ nevyvíjal v krajine pôvodu žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila perzekúcia, nebolo voči nemu nikdy vedené trestné konanie, nikdy nebol zadržaný, väznený, neprišiel do styku s armádou, políciou, súdnictvom a ani inými štátnymi orgánmi nebol členom žiadnej politickej strany alebo hnutia. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ počas pohovoru uviedol, že v roku 2002 mal byť jeho brat zavraždený spolužiakmi zo školy, ktorí mali spolupracovať s politickou stranou PML-Q, navrhovateľ však nevedel uviesť bližšie podrobnosti a nevedel vysvetliť skratku PML-Q, ktorú počas pohovoru používal. Rodina navrhovateľa nahlásila vraždu na políciu, v roku 2003 sa konal súd, počas ktorého mal byť zavraždený aj jeho otec. Navrhovateľ sa domnieval, že to boli tí istí ľudia, ktorí zabili aj jeho brata. Telefonické vyhrážanie mal nahlásiť na políciu, ktorá vo veci nekonala. Na nečinnosť polície sa nebol sťažovať, čím podľa odporcu nevyužil jednu z ochrán, ktorú poskytuje domovský štát. V tejto súvislosti odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že napriek vysokému stupňu byrokracie a korupcie pakistanských štátnych orgánov, ústava zabezpečuje každému občanovi krajiny právo na zaistenie ochrany. Pakistanská vláda v posledných rokoch iniciovala pravidelné školenia a preškolenia polície na všetkých úrovniach tak, aby boli v maximálnej miere dodržané základné ľudské práva svojim občanom. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ sa bol na priebeh súdneho konania informovať len raz, preto nevedel uviesť, aké bolo rozhodnutie súdu a kto bol skutočným vrahom jeho brata. Pakistan pritom neopustil v roku 2003, kedy mal mať problémy, ale až v roku 2005. Jeho tvrdenie, že nemohol využiť vnútorné presídlenie z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov podľa odporcu neobstojí, nakoľko cesta

do Európy je finančne náročnejšia ako vnútorné presídlenie. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ v krajine nikdy nepracoval, žil len z peňazí, ktoré zarobil jeho otec, preto je podľa odporcu dôvodné sa domnievať, že skutočným dôvodom odchodu z krajiny pôvodu bol nedostatok finančných prostriedkov a snaha zárobku v niektorej z členských štátov EÚ.

Odporca poukázal tiež na to, že navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu v Bratislave V č. 4T 71/2007 dňa 25.10.2007 odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka z dôvodu, že spáchal prečin prevádzachstva podľa § 355 ods. 1 TZ spolupáchateľstvom a podľa § 65 ods. 1 a ods. 3 TZ mu bol uložený aj trest vyhostenia na dobu deviatich rokov. Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov bol rozhodnutím zo dňa 8.11.2007 č. p.:UHCP-382-BA-OCP-AV-2007 zaistený a umiestnený v ÚPZC Medveďov, kde po štyroch mesiacoch požiadal štvrtýkrát o udelenie azylu. Na základe uvedeného odporca vyjadril domnienku, že o azyl požiadal účelovo v snahe odvrátenia hroziaceho vyhostenia do krajiny pôvodu a nie z politického dôvodu a obavy o svoj život.

Podľa odporcu v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov relevantných pre udelenie azylu, resp. neboli splnené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Z rozhodnutia odporcu napokon vyplýva, že v prípade navrhovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že navrhovateľ bol v krajine pôvodu vystavený reálnej hrozbe bezprávia, nakoľko z jeho výpovede vyplynulo, že proti nemu nie je vedené trestné konanie, nebol väznený, nemal žiaden problém so štátnymi orgánmi krajiny pôvodu, nebol vystavený mučeniu, neľudskému zaobchádzaniu alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa nemusí obávať žiadnemu ohrozeniu, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako vážne bezprávie, pretože z pohľadu uvedených skutočností, žil v krajine pôvodu bez akýchkoľvek problémov.

Odporca napokon poukázal na to, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade jeho návratu do krajiny by bol ohrozený jeho život alebo sloboda z dôvodov uvedených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania ako aj v citovaných ustanoveniach zákona o azyle, podľa odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za vecne správne a zákonné.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ, ktorý sám nebol politicky aktívny v krajine pôvodu, požiadal o udelenie azylu z dôvodu strachu pred študentmi z Government College v Sagodhe, ktorí sa mu mali telefonicky vyhrážať, v priebehu súdneho procesu, keď mali v roku 2002 zabiť nožom jeho brata a v roku 2003 otca. Tieto tvrdenia navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal a hoci ich pravdivosť nemožno vylúčiť, takýto dôvod nie je podraditeľný pod žiaden z relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický

system v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o údajných telefonických vyhrážkach zo strany študentov, ktorí mali zavraždiť jeho brata a otca by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými vyhrážkami bližšie neidentifikovaných súkromných osôb. Na viac samotný navrhovateľ tvrdil, že sa so žiadosťou o poskytnutie ochrany v krajine pôvodu v tejto súvislosti obrátil, proti údajnej nečinnosti štátnych orgánov však neučinil žiadne legitímne kroky.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jeho problémy so študentmi, ktorí mali stáť za vraždou jeho brata a otca nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany síce obrátil, ale výsledok samotného súdneho procesu pre vlastnú neaktivitu doposiaľ nepozná a vo veci nečinnosti polície ohľadne žiadosti o jeho ochranu neučinil takisto žiadne legitímne kroky.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Navrhovateľom nebolo taktiež presvedčivo objasnené, prečo sa nemohol presťahovať na iné, pre neho bezpečnejšie miesto v rámci krajiny pôvodu. Jeho tvrdenie, že tak nemohol urobiť z finančných dôvodov, keď napokon ako sám tvrdil, financie na vycestovanie si zabezpečil od strýka, sa vzhľadom na túto okolnosť ako aj na skutočnosť, že táto forma vycestovania (do Európy) bola finančne nákladnejšia, javí ako nelogické.

Odvolačí súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 10. februára 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu